

Arrest

nr. 297 237 van 20 november 2023
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 2 mei 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van het besluit van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 29 maart 2023 tot verlenging van de overdrachtstermijn van de Dublintransfer.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 juli 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 augustus 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat D. GEENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. RAUX, die *loco* advocaat S. VAN ROMPAEY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 21 september 2022 dient de verzoeker een verzoek om internationale bescherming in.

Op 29 september 2022 wordt een terugnameverzoek naar de Zweedse autoriteiten verstuurd.

Op 30 september 2022 stemmen de Zweedse autoriteiten, in toepassing van artikel 18.1, d), van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-verordening), in met het verzoek om terugname.

Op 17 oktober 2022 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot de weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). Bij arrest met nummer 296 314 van 26 oktober 2023 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring dat de verzoeker op 29 november 2022 tegen deze beslissing had ingediend.

Op 29 maart 2023 treft de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de staatssecretaris) een besluit tot verlenging van de overdrachtstermijn van de Dublintransfer. Het betreft het thans bestreden besluit, dat als volgt is gemotiveerd:

“(…)

Overwegende dat de persoon die verklaart te heten T. T. T. (...), geboren te B. (...), op (...).1966 en van nationaliteit te zijn : Eritrea, het voorwerp is van de beslissing van verlenging van de overdrachtstermijn in het kader van de Dublinprocedure dd. 29.03.2023 (1)

Overwegende dat op 30.09.2023 een akkoord werd bekomen van Zweden op grond van artikel 18§1d van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 Van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 (Dublin Verordening).

Overwegende dat artikel 29.1 van de Dublinverordening voorziet dat de betrokkene uiterlijk binnen de zes maanden vanaf de aanvaarding van het verzoek door de andere lidstaat dient overgedragen te worden.

Overwegende dat artikel 29.2 van de Dublin Verordening stelt dat de termijn van overdracht kan verlengd worden tot maximaal één jaar indien de overdracht wegens gevangenzetting van de betrokkene niet kon worden uitgevoerd of tot maximaal 18 maanden indien de betrokkene onderduikt.

Overwegende dat artikel 9.2 van de Uitvoeringsverordening (EU) Nr. 118/2014 van de Commissie van 30 januari 2014 tot wijziging van de Verordening (EG) nr. 1560/2003 bepaalt dat de lidstaat die om een van de in artikel 29.2 van de Dublin Verordening bedoelde redenen niet tot de overdracht kan overgaan binnen de normale termijn, de verantwoordelijke lidstaat daarvan op de hoogte moet gesteld worden voor het einde van de oorspronkelijke termijn.

Overwegende dat betrokkene op 18.12.2022 een beslissing ‘bijlage 26quater’ werd betekend waarbij geoordeeld werd dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming.

Overwegende dat op 29.03.2023 werd beslist de overdrachtstermijn te verlengen op basis van artikel 29.2 van de Dublin Verordening omdat:

Zweden stemde op 30.09.2022 in met de terugname van de betrokkene. De betrokkene was op 17.10.2022 het voorwerp van een beslissing van weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). De betrokkene kreeg op 18.10.2022 in persoon kennis van deze beslissing.

De betrokkene werd uitgenodigd voor een eerste opvolgingsgesprek met een ICAM-coach op 25.10.2022 te Brussel, maar hij bood zich niet aan.

De betrokkene diende op 29.11.2022 een verzoek tot vernietiging van de beslissing van weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater) d.d. 17.10.2022 in. In het verzoekschrift wordt gemeld dat de betrokkene geen vaste woonplaats of verblijfplaats heeft en wat de beroepsprocedure betreft woonplaats kiest te “2018 Antwerpen, Lange Lozanastraat 24” te weten het adres van het kabinet van zijn advocaat.

De betrokkene werd op 03.01.2023 toegewezen aan het OC St-Truiden, maar hij daagde nooit op in het desbetreffende opvangcentrum. Een medewerker van Fedasil bevestigde op 29.03.2023 dat de betrokkene zich nooit in het opvangcentrum heeft aangemeld en dat hij er ook nooit heeft verbleven.

De betrokkene maakte geen nieuwe verblijfplaats meer bekend en nam geen contact op met onze diensten. Hieruit dient te worden besloten dat de betrokkene als ondergedoken dient te worden beschouwd.

Onze diensten zijn niet gehouden tot het leveren van het bewijs van de beweegredenen van de betrokkene en vinden hieromtrent steun in de uitspraak van het Hof van Justitie in de zaak C163/17 ("Abubacarr Jawo tegen Bundesrepublik Deutschland") van 19.03.2019 en meer bepaald in overweging 61 : "Gelet op de aanzienlijke moeilijkheden die de bevoegde autoriteiten kunnen ondervinden om het bewijs te leveren van de bedoelingen van de betrokken persoon, zou het vereiste dat zij een dergelijk bewijs moeten leveren de personen die om internationale bescherming verzoeken die niet wensen te worden overgedragen aan de lidstaat die volgens de Dublin III-verordening verantwoordelijk is voor de behandeling van hun verzoek, in staat stellen om zich aan de autoriteiten van de verzoekende lidstaat te onttrekken totdat de termijn van zes maanden is verstreken, waardoor de verantwoordelijkheid voor die behandeling op grond van artikel 29, lid 2, eerste zin, van die verordening overgaat op laatstgenoemde lidstaat".

*Gelet op het voorgaande dient de verantwoordelijke lidstaat conform artikel 29(2) van de Dublin III Verordening in kennis te worden gesteld dat de overdracht van de betrokkene dient te worden uitgesteld vanwege het verdwijnen van de betrokkene en te worden gevraagd de overdrachtstermijn te verlengen tot 18 maanden.
(...)"*

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoeker wordt het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste en enig middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de artikelen 27 en 29 van de Dublin III-verordening, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Het enig middel wordt als volgt onderbouwd:

"1. De verzoekende partij beschikt over de nationaliteit van Eritrea.

Verzoeker diende een verzoek in tot het verkrijgen van internationale bescherming op 21 september 2022, nadat hij zich eerder hiertoe had aangemeld.

Door de Dienst Vreemdelingenzaken werd evenwel op 29 september 2022 een verzoek gericht aan de Zweedse autoriteiten om op te treden als verantwoordelijke lidstaat voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming van verzoeker.

Door de Zweedse autoriteiten zou op 30 september 2022 zijn ingestemd met het verzoek tot terugname.

Op 17 oktober 2022 volgt de beslissing tot weigering van verblijf met een bevel om het grondgebied te verlaten, waarbij de Dienst Vreemdelingenzaken stelt dat Zweden de verantwoordelijke lidstaat is voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming.

Op 29 maart 2023 neemt de verwerende partij vervolgens een beslissing tot verlenging van de overdrachtstermijn tot 18 maanden (stuk 1).

Deze beslissing volgt derhalve op de beslissing tot weigering van verblijf met een bevel om het grondgebied te verlaten, waarbij verweerder stelt dat Duitsland de verantwoordelijke lidstaat is voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming.

In de motivering wordt in de bestreden beslissing gesteld dat verzoeker zich niet heeft aangeboden in het opvangcentrum van Sint-Truiden en dat hij geen nieuwe verblijfplaats heeft bekend gemaakt aan verweerder. Verzoeker zou ook geen contact hebben opgenomen met verweerder. Hierdoor dient hij, zo stelt de bestreden beslissing, te worden beschouwd als ondergedoken.

Hierom wordt gesteld dat de termijn voor overdracht wordt verlengd op basis van artikel 29.2 van de Dublin III-Verordening.

2. De rechtsgrondslag voor de bestreden beslissing wordt door de gemachtigde gezocht in artikel 29.2 van de Dublin III-Verordening.

Artikel 29 van de Dublin III-Verordening, bepaalt: “De verzoeker of andere persoon als bedoeld in artikel 18, lid 1, onder c) of d), wordt overeenkomstig het nationale recht van de verzoekende lidstaat, na overleg tussen de betrokken lidstaten, overgedragen van de verzoekende lidstaat aan de verantwoordelijke lidstaat zodra dat praktisch mogelijk is, en uiterlijk binnen een termijn van zes maanden vanaf de aanvaarding van het verzoek van een andere lidstaat om de betrokkene over of terug te nemen of vanaf de definitieve beslissing op het beroep of het bezwaar wanneer dit overeenkomstig artikel 27, lid 3, opschortende werking heeft.” (eigen accentuering).

Artikel 29, 2 van de Dublin III-Verordening bepaalt verder: “Indien de overdracht niet plaatsvindt binnen de gestelde termijn van zes maanden, komt de verplichting voor de verantwoordelijke lidstaat om de betrokkene over te nemen of terug te nemen, te vervallen, en gaat de verantwoordelijkheid over op de verzoekende lidstaat. Indien de overdracht wegens gevangenzetting van de betrokkene niet kon worden uitgevoerd, kan deze termijn tot maximaal één jaar worden verlengd of tot maximaal 18 maanden indien de betrokkene onderduikt.” (eigen accentuering).

Artikel 9, tweede lid van de Uitvoeringsverordening (EU) nr. 118/2014 van de Commissie van 30 januari 2014 tot wijziging van Verordening (EG) nr. 1560/2003 houdende uitvoeringsbepalingen van Verordening (EG) nr. 343/2003 van de Raad tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielvraag dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Uitvoeringsverordening 118/2014), bepaalt als volgt: “De lidstaat die om een van de in artikel 29, lid 2, van Verordening (EU) nr. 604/2013 bedoelde redenen niet tot de overdracht kan overgaan binnen de normale termijn van zes maanden vanaf de aanvaarding van het verzoek tot overname of tot terugname van de betrokken persoon of vanaf de definitieve beslissing op het beroep of het bezwaar wanneer dit opschortende werking heeft, stelt de verantwoordelijke staat daarvan vóór het verstrijken van deze termijn in kennis. Indien hij dat niet doet, berust de verantwoordelijkheid voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming en de andere uit Verordening (EU) nr. 604/2013 voortvloeiende verplichtingen overeenkomstig artikel 29, lid 2, van die verordening bij de verzoekende lidstaat.”

Uit artikel 29, eerste en tweede lid van de Dublin III - verordening en artikel 9, tweede lid van de Uitvoeringsverordening 118/2014 blijkt dat de lidstaat die de overname of terugname heeft gevraagd aan de verantwoordelijke lidstaat, in principe over een termijn van zes maanden beschikt om de betrokkene effectief over te dragen aan de verantwoordelijke lidstaat. Deze termijn van zes maanden begint te lopen vanaf de (impliciete) aanvaarding van het overnameverzoek door de verantwoordelijke lidstaat of, wanneer er een schorsend beroep of bezwaar werd ingesteld tegen het overdrachtsbesluit, vanaf de definitieve beslissing op dit schorsend beroep of bezwaar (artikel 29, eerste lid van de Dublin III - verordening).

Bij wege van uitzondering kan deze termijn van zes maanden worden verlengd tot achttien maanden indien de betrokkene onderduikt (artikel 29, tweede lid van de Dublin III - verordening). Slechts in een uitzonderlijke situatie kan de termijn derhalve worden verlengd tot maximaal 18 maanden: “Indien de overdracht wegens gevangenzetting van de betrokkene niet kon worden uitgevoerd, kan deze termijn tot maximaal één jaar worden verlengd of tot maximaal 18 maanden indien de betrokkene onderduikt”.

De verzoekende lidstaat moet de verantwoordelijke lidstaat binnen de termijn van zes maanden in kennis stellen van de in artikel 29, tweede lid van de Dublin III - verordening vermelde reden waarom de overdracht niet kan worden uitgevoerd binnen de zes maanden (artikel 9, tweede lid van de Uitvoeringsverordening 118/2014). Wanneer de overdracht niet heeft plaats gevonden binnen de normale termijn van zes maanden, of binnen de verlengde termijn van achttien maanden, gaat de verantwoordelijkheid voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming over op de verzoekende lidstaat (artikel 29, tweede lid van de Dublin III - verordening).

3. Uit artikel 29, 2 van de Dublin III-Verordening volgt dat de gemachtigde, indien voldaan zou zijn aan de voorwaarden tot verlenging (hetgeen verzoeker betwist, zie hieronder), over een discretionaire bevoegdheid beschikt om de precieze termijn te bepalen waarmee de overdrachtstermijn verlengd wordt. Dit kan een termijn zijn tot maximaal 18 maanden.

Dit geeft verweerder ook zelf aan in de bestreden beslissing: "tot maximaal 18 maanden indien de betrokkene onderduikt" (stuk 1, pagina 1, eigen accentuering).

De verlenging van de termijn tot 18 maanden vormt de bovengrens.

Het komt derhalve aan de gemachtigde toe om precies te motiveren over de precieze termijn waarmee de overdrachtstermijn wordt verlengd.

In de bestreden beslissing blijkt evenwel dat de gemachtigde geen motivering opneemt over de duurtijd van de verlenging. Integendeel, er wordt kennelijk automatisch besloten tot verlenging naar 18 maanden, terwijl dit de maximale duurtijd betreft. De verlenging tot de maximale termijn vereist derhalve, gelet op de rechtsgevolgen dat deze beslissing met zich meebrengt, net een meer uitgebreide motivering.

Elke motivering hiertoe ontbreekt evenwel. Hierdoor schendt de gemachtigde de formele motiveringsverplichting.

Door de motieven voor het bepalen van de precieze duurtijd van de termijn (in casu 18 maanden) niet uitdrukkelijk weer te geven in de bestreden beslissing, gaat de verwerende partij voorbij aan het feit dat zij gehouden is tot een uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en dit overeenkomstig de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Gelet op deze vaststelling, dient een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet inzake de formele motivering van bestuurshandelingen te worden vastgesteld samengelezen met artikel 29.2 van de Dublin III-Verordening.

4. De verzoekende partij merkt vervolgens op dat de gemachtigde een foutieve toepassing maakt van artikel 29.2 van de Dublin III-Verordening tot verlenging van de termijn van de overdracht naar 18 maanden, minstens dat de gemachtigde onzorgvuldig of kennelijk onredelijk handelt gelet op de aangehaalde redenen tot verlenging van de overdrachtstermijn.

Uit artikel 29, eerste en tweede lid van de Dublin III - verordening en artikel 9, tweede lid van de Uitvoeringsverordening 118/2014 blijkt dat de lidstaat die de overname of terugname heeft gevraagd aan de verantwoordelijke lidstaat, in principe over een termijn van zes maanden beschikt om de betrokkene effectief over te dragen aan de verantwoordelijke lidstaat. Deze termijn van zes maanden begint te lopen vanaf de (impliciete) aanvaarding van het overnameverzoek door de verantwoordelijke lidstaat of, wanneer er een schorsend beroep of bezwaar werd ingesteld tegen het overdrachtsbesluit, vanaf de definitieve beslissing op dit schorsend beroep of bezwaar (artikel 29, eerste lid van de Dublin III - verordening).

Bij wege van uitzondering kan deze termijn van zes maanden worden verlengd tot achttien maanden indien de betrokkene onderduikt (artikel 29, tweede lid van de Dublin III - verordening).

Slechts in een uitzonderlijke situatie kan de termijn derhalve worden verlengd tot maximaal 18 maanden: "Indien de overdracht wegens gevangenzetting van de betrokkene niet kon worden uitgevoerd, kan deze termijn tot maximaal één jaar worden verlengd of tot maximaal 18 maanden indien de betrokkene onderduikt".

Het criterium van artikel 29.2 van de Dublin III-Verordening wordt evenwel geschonden in de bestreden beslissing.

In de motivering wordt in de bestreden beslissing gesteld dat verzoeker zich niet heeft aangeboden in het opvangcentrum van Sint-Truiden en dat hij geen nieuwe verblijfplaats heeft bekend gemaakt aan verweerder. Verzoeker zou ook geen contact hebben opgenomen met verweerder. Hierdoor dient hij, zo stelt de bestreden beslissing, te worden beschouwd als ondergedoken op basis van artikel 29.2 van de Dublin III-Verordening.

Het blijkt evenwel niet dat verweerder, desgevallend via zijn raadsman, een uitnodiging heeft verzonden om zich aan te bieden bij verweerder. Er blijkt zelfs helemaal geen contact te zijn opgenomen met verzoeker via zijn raadsman, terwijl verweerder wel contact heeft opgenomen met het opvangcentrum van Sint-Truiden in verband met zijn verblijfplaats. Het blijkt niet waarom verzoeker zich derhalve beperkt heeft tot de navraag bij het opvangcentrum van Sint-Truiden, terwijl verweerder eveneens de mogelijkheid had om dit na te vragen via zijn raadsman. Verweerder meldt bovendien zelf dat verzoeker voor de

beroepsprocedure tegen de bijlage 26quater van 17 oktober 2022 woonplaats heeft gekozen op het adres van het kabinet van zijn advocaat te 2018 Antwerpen, Lange Lozanastraat 24.

Verzoeker heeft geen intentie gehad om zich te onttrekken van verweerder. Verweerder had weldegelijk nog de mogelijkheid om verzoeker te contacteren, waardoor niet kan worden gesteld dat verzoeker zou zijn “verdwenen”.

Gelet op deze elementen, heeft de gemachtigde ten onrechte besloten, op basis van de informatie aanwezig in het administratief dossier, dat verzoeker als ondergedoken moet worden beschouwd.

De gemachtigde maakte derhalve niet op rechtmatige wijze toepassing van artikel 29.2 van de Dublin III-Verordening voor de beslissing tot verlenging van de termijn tot overdracht naar 18 maanden. Verweerder handelt in de bestreden beslissing onzorgvuldig dan wel kennelijk onredelijk door op basis van bovenvermelde gegevens te stellen dat verzoeker als “ondergedoken” moet worden beschouwd.

Minstens werden bovenvermelde elementen niet betrokken in de gemaakte beoordeling terwijl de beslissing wordt genomen met de meest verregaande impact voor verzoeker (met name een verlenging tot de maximale termijn van 18 maanden).

De gemachtigde schendt hiermee artikel 29.2 van de Dublin III-Verordening, minstens handelt de gemachtigde onzorgvuldig en kennelijk onredelijk.

5. De verzoekende partij wijst tevens op het volgende.

Het Hof van Justitie (hierna: het Hof) stelde, in Grote Kamer in zijn arrest van 25 oktober 2017, Majid Shiri t. Bundesamt für Fremdenwesen und Asyl, C-201/16 in punten 30 tot en met 34 en 39 dat indien de overdrachtstermijn van zes maanden is verstreken zonder dat de overdracht van de verzoekende lidstaat naar de verantwoordelijke lidstaat heeft plaatsgevonden, de verantwoordelijkheid van rechtswege overgaat naar de verzoekende lidstaat.

Daarbij is niet vereist dat de oorspronkelijk verantwoordelijke lidstaat weigert de betrokkene over te nemen of terug te nemen. In punt 43 vervolgt het Hof dat indien de overdrachtstermijn is verstreken, de bevoegde autoriteiten van de verzoekende lidstaat niet kunnen overgaan tot overdracht van de betrokkene naar een andere lidstaat en zij, integendeel, gehouden zijn ambtshalve de nodige maatregelen te treffen, om hun verantwoordelijkheid te erkennen en onverwijld aan te vangen met de behandeling van het door die betrokkene ingediende verzoek om internationale bescherming.

Bijgevolg blijkt dat het al dan niet rechtmatig verlengen van de overdrachtstermijn rechtstreekse invloed heeft op de verantwoordelijkheid zelf van de lidstaat.

Het Hof stelt immers in punt 39 dat de termijnen zoals bepaald in artikel 29, leden 1 en 2 van de Dublin III - verordening, ook al zijn zij bedoeld om een regeling voor de procedures voor overname en terugname te treffen, “tegelijkertijd ook, op dezelfde voet als de criteria in hoofdstuk III van die verordening, bij[dragen] tot de bepaling van de verantwoordelijke lidstaat.”

Eveneens blijkt inderdaad uit de rechtspraak van het Hof dat het er zich van bewust is dat het aanwenden van een rechtsmiddel bij de rechter de definitieve voltooiing van de procedure voor het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat eventueel kan uitstellen maar dat het niet de bedoeling van de Uniewetgever is geweest, de rechtsbescherming van asielzoekers op te offeren aan de vereiste dat asielverzoeken snel worden afgehandeld (HvJ 29 januari 2009, Petrosian, C 19/08, punt 48; HvJ 7 juni 2016, Ghezelbash, C-63/15, punten 56-57).

Bijkomend stelt de verzoekende partij dan ook dat hij hierdoor een nadeel ondervindt omdat hij wenst dat België zijn verzoek tot internationale bescherming ten gronde behandelt. Volgens punt 43 van het voormelde arrest moet verweerder immers in geval de verantwoordelijkheid van rechtswege is overgegaan op België, “onverwijld” aanvangen met de behandeling van het door de verzoeker ingediende verzoek om internationale bescherming.

Ten slotte wijst verzoeker er op het arrest Shiri waarin het Hof in Grote Kamer in het dictum voor recht stelde dat artikel 27, lid 1 van de Dublin III - verordening, gelezen in het licht van overweging 19 van deze verordening en artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie in die zin moeten worden uitgelegd dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt, moet kunnen beschikken

over een doeltreffend en snel rechtsmiddel waarmee hij kan aanvoeren dat na de vaststelling van het overdrachtsbesluit de in artikel 29, lid 1 en 2 van die verordening gestelde termijn van zes maanden is verstreken.”

3.2. Beoordeling

3.2.1. De verzoeker vermeldt in de aanhef van het enig middel een schending van artikel 13 van het EVRM, maar laat na om deze schending concreet toe te lichten.

Luidens artikel 39/78 *iuncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* wordt begrepen: *“een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden”* (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798).

Te dezen zet de verzoeker niet uiteen op welke wijze hij artikel 13 van het EVRM door het bestreden besluit geschonden acht.

Het enig middel is, wat dit betreft, niet-ontvankelijk.

3.2.2. De formele motiveringsplicht, zoals voorzien in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, verplicht de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (*cf.* RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De Raad stelt vast dat uit de motivering van de bestreden akte duidelijk blijkt dat de staatssecretaris toepassing heeft gemaakt van artikel 29, lid 2, van de Dublin III-verordening. De verzoeker beaamt dit uitdrukkelijk in zijn enig middel.

Daarnaast bevat de bestreden akte ook een motivering in feite. De staatssecretaris stelt met name dat de overdrachtstermijn wordt verlengd omdat de verzoeker buiten het bereik van haar diensten poogt te blijven en als ondergedoken dient te worden beschouwd. Hierbij wordt toegelicht dat de bijlage 26*quater* in persoon aan de verzoeker werd betekend, dat hij werd uitgenodigd voor een eerste opvolgingsgesprek met een ICAM-coach op 25 oktober 2022, maar dat de verzoeker zich niet aanbood, dat in de beroepsprocedure tegen de bijlage 26*quater* wordt gemeld dat de verzoeker geen vaste woonplaats of verblijfplaats heeft, dat de verzoeker op 3 januari 2023 werd toegewezen aan een opvangcentrum te Sint-Truiden, maar dat hij er nooit opdaagde terwijl een medewerker van Fedasil op 29 maart 2023 bevestigde dat hij zich nooit in het opvangcentrum heeft aangemeld en hij er nooit heeft verbleven.

Wat de formele motiveringsplicht betreft, betoogt de verzoeker dat de staatssecretaris niet afdoende heeft gemotiveerd aangaande de duur van de verlengingstermijn en dat er *“automatisch”* werd besloten tot de maximumtermijn van 18 maanden. Hij stelt dat er geen motieven in de bestreden akte zijn opgenomen inzake de vraag waarom de staatssecretaris ervoor heeft gekozen om de overdrachtstermijn te verlengen tot het maximum van 18 maanden.

De verzoeker gaat er met zijn betoog echter aan voorbij dat het de staatssecretaris krachtens artikel 29, tweede lid, van de Dublin III-verordening is toegestaan om de overdrachtstermijn te verlengen tot maximum 18 maanden indien zij vaststelt dat de betrokkene onderduikt. Deze termijn van maximaal 18 maanden is nodig om een vreemdeling die is ondergedoken terug te vinden en over te dragen aan de verantwoordelijke lidstaat. In de bestreden akte wordt duidelijk gemotiveerd dat de staatssecretaris

gebruik maakt van deze mogelijkheid om de termijn van overdracht te verlengen tot maximaal 18 maanden en er wordt ook toegelicht welke redenen haar ertoe hebben gebracht te besluiten dat de verzoeker is ondergedoken en zich poogt te onttrekken aan de bevoegde diensten. Er valt niet in te zien waarom de staatssecretaris nog bijkomende motieven diende te voorzien inzake de verlenging van de termijn van overdracht tot maximaal 18 maanden. De Raad leest in artikel 29, lid 2, van de Dublin III-verordening geen dergelijke formele motiveringsplicht en wijst er ook op dat de formele motiveringsplicht niet impliceert dat een bestuur moet verantwoorden waarom het gebruik maakt van een bevoegdheid die door de (Europese) wetgever werd toegekend.

Er dient daarenboven te worden benadrukt dat zaken die evident zijn niet moeten worden toegelicht. Wanneer op goede gronden wordt vastgesteld dat de verzoeker is ondergedoken, dan kan het bestuur de overdrachtstermijn verlengen tot achttien maanden en is het niet bijkomend nodig om concrete motieven te verschaffen waarbij wordt toegelicht waarom er niet tot minder dan achttien maanden wordt verlengd. Er moeten met andere woorden niet nog bijkomende toelichtingen worden verstrekt waarbij inzake de termijn van de verlenging van de overdrachtstermijn wordt gemoduleerd tussen de zes maanden tot 18 maanden. Indien een verzoeker om internationale bescherming is ondergedoken, is het immers niet geweten binnen welke periode de verzoeker alsnog door het bestuur zou kunnen worden teruggevonden. Een termijn van minder dan achttien maanden is dan ook niet zinnig. Een wettig of geoorloofd belang bij verzoekers kritiek blijkt ten slotte ook niet voorhanden, nu hij met zijn kritiek enkel lijkt te beogen dat hij door zijn onderduiken sneller de verantwoordelijkheid van België kan bewerkstelligen.

De formele of uitdrukkelijke motiveringsverplichting reikt derhalve niet zover dat uitdrukkelijk moet worden gemotiveerd waarom er niet voor werd gekozen om de overdrachtstermijn van de Dublintransfer met een minder lange termijn te verlengen.

Uit het geheel van de uiteenzettingen ter ondersteuning van het enig middel blijkt dat de verzoeker zowel de juridische als de feitelijke overwegingen van het bestreden besluit kent, en dat hij omtrent de opgegeven motieven hoofdzakelijk een inhoudelijke kritiek naar voor brengt. Deze kritiek betreft niet de formele motiveringsverplichting en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, maar wel de tevens aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

De Raad stelt vast dat de voorziene motivering pertinent en draagkrachtig is en dat zij de verzoeker in staat stelt om te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens het bestreden besluit is gegrond.

Een schending van de formele motiveringsplicht of van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.2.3. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Ook het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De aangevoerde schending van materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van de tevens aangevoerde schending van artikel 29 van de Dublin III-verordening.

Artikel 29, lid 2, van de Dublin III-verordening luidt als volgt:

“Indien de overdracht niet plaatsvindt binnen de gestelde termijn van zes maanden, komt de verplichting voor de verantwoordelijke lidstaat om de betrokkene over te nemen of terug te nemen, te vervallen, en gaat de verantwoordelijkheid over op de verzoekende lidstaat. Indien de overdracht wegens gevangenzetting van de betrokkene niet kon worden uitgevoerd, kan deze termijn tot maximaal één jaar worden verlengd of tot maximaal 18 maanden indien de betrokkene onderduikt.”

De Raad stelt vast dat de overdrachtstermijn oorspronkelijk liep tot en met 31 maart 2023 (datum terugnameakkoord + 6 maanden, cf. artikel 29, lid 1, Dublin III-verordening). Uiterlijk op 31 maart 2023 diende de staatssecretaris de verzoeker aldus effectief over te dragen aan de Zweedse autoriteiten, zo niet zou België de verantwoordelijke lidstaat worden voor de behandeling van het ingediende verzoek om internationale bescherming. Indien de verzoeker echter in de tussentijd ondergedoken is, kan de overdrachtstermijn, krachtens artikel 29, lid 2, van de Dublin III-verordening, rechtmatig verlengd worden tot achttien maanden.

Of de verzoeker kan beschouwd worden als “ondergedoken” moet worden beoordeeld in het licht van de uitlegging die het Hof van Justitie aan artikel 29, lid 2, van de Dublin III-verordening geeft in het arrest Jawo t. Duitsland van 19 maart 2019 in de zaak C-163/17.

In het arrest Jawo heeft het Hof zich hieromtrent als volgt uitgesproken:

“53 Aangaande de vraag onder welke omstandigheden ervan kan worden uitgegaan dat de verzoeker „ondergedoken is” in de zin van artikel 29, lid 2, tweede zin, van de Dublin III-verordening, dient te worden vastgesteld dat de verordening hierover geen nadere toelichting verstrekt.

54 De Dublin III-verordening bevat immers geen definitie van het begrip „onderduiken”, en geen enkele van de bepalingen ervan specificiert uitdrukkelijk of dat begrip vooronderstelt dat de betrokkene de bedoeling had om zich aan het gezag van de autoriteiten te onttrekken teneinde zijn overdracht te voorkomen.

55 Volgens vaste rechtspraak van het Hof vereist de uniforme toepassing van het Unierecht dat, wanneer een bepaling van Unierecht voor een bepaald begrip niet naar het recht van de lidstaten verwijst, dat begrip in de gehele Unie autonoom en uniform wordt uitgelegd, waarbij niet alleen rekening wordt gehouden met de bewoordingen van de betrokken bepaling, maar ook met haar context en met het doel van de regeling waarvan zij deel uitmaakt (arrest van 8 maart 2018, DOCERAM, C-395/16, EU:C:2018:172, punt 20 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

56 In dat verband volgt uit de normale betekenis van het begrip „onderduiken”, dat in de meeste taalversies van artikel 29, lid 2, tweede zin, van de Dublin III-verordening wordt gebruikt en uitgaat van de wil van de betrokken persoon om te ontsnappen aan iemand of zich te onttrekken aan iets – in de onderhavige context: aan de bevoegde autoriteiten en dus aan zijn overdracht –, dat die bepaling in beginsel slechts toepasselijk is wanneer deze persoon zich opzettelijk onttrekt aan die autoriteiten. Artikel 9, lid 1, van de uitvoeringsverordening vermeldt overigens, als een van de mogelijke redenen voor uitstel van een overdracht, het feit dat „de asielzoeker zich aan de uitvoering van de overdracht heeft onttrokken”, wat het bestaan van een opzettelijk element veronderstelt. Evenzo definieert artikel 2, onder n), van de Dublin III-verordening het begrip „risico op onderduiken” door in verschillende taalversies, waaronder de Duitse, te verwijzen naar de vrees dat de betrokkene, door onder te duiken, „zich onttrekt” aan de overdrachtsprocedure.(eigen onderlijning en markering)

57 De context van artikel 29, lid 2, tweede zin, van de Dublin III-verordening en de door die verordening beoogde doelstellingen verzetten zich er evenwel tegen dat deze bepaling aldus wordt uitgelegd dat de bevoegde autoriteiten in een situatie waar de overdracht niet kan worden uitgevoerd omdat de betrokken persoon de hem toegekende woonplaats heeft verlaten zonder die autoriteiten daarvan op de hoogte te brengen, het bewijs moeten leveren dat die persoon werkelijk de bedoeling had om zich aan deze autoriteiten te onttrekken teneinde zijn overdracht te voorkomen.

58 Uit de overwegingen 4 en 5 van de Dublin III-verordening blijkt immers dat deze verordening beoogt een duidelijke en hanteerbare methode vast te stellen, die gebaseerd moet zijn op objectieve en zowel voor de lidstaten als voor de betrokken asielzoekers eerlijke criteria, om snel te kunnen vaststellen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de beoordeling van het verzoek om internationale bescherming, teneinde de daadwerkelijke toegang tot de procedures voor het verlenen van die bescherming te waarborgen en de doelstelling om verzoeken om internationale bescherming snel te behandelen, niet te ondermijnen.

59 Gelet op deze doelstelling van een snelle behandeling wordt met de in artikel 29, lid 1 en lid 2, tweede zin, van de Dublin III-verordening bepaalde overdrachtstermijn beoogd ervoor te zorgen dat de betrokken persoon zo snel mogelijk daadwerkelijk wordt overgebracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van diens verzoek om internationale bescherming, en tegelijkertijd – gelet op de aan de overdracht verbonden praktische complicaties en organisatorische problemen – de beide betrokken lidstaten de nodige tijd te geven om overleg te plegen over de totstandbrenging van de overdracht, en meer in het bijzonder de verzoekende lidstaat in staat te stellen de wijze waarop de overdracht zal plaatsvinden te regelen (zie in die zin arrest van 29 januari 2009, Petrosian, C-19/08, EU:C:2009:41, punt 40).

60 In die context maakt artikel 29, lid 2, tweede zin, van de Dublin III-verordening het in uitzonderlijke gevallen mogelijk die termijn van zes maanden te verlengen, om rekening te houden met de materiële onmogelijkheid voor de verzoekende lidstaat om de overdracht van de betrokken persoon uit te voeren wegens diens gevangenzetting of onderduiking.

61 Gelet op de aanzienlijke moeilijkheden die de bevoegde autoriteiten kunnen ondervinden om het bewijs te leveren van de bedoelingen van de betrokken persoon, zou het vereiste dat zij een dergelijk bewijs moeten leveren de personen die om internationale bescherming verzoeken die niet wensen te worden overgedragen aan de lidstaat die volgens de Dublin III-verordening verantwoordelijk is voor de behandeling van hun verzoek, in staat stellen om zich aan de autoriteiten van de verzoekende lidstaat te onttrekken totdat de termijn van zes maanden is verstreken, waardoor de verantwoordelijkheid voor die behandeling op grond van artikel 29, lid 2, eerste zin, van die verordening overgaat op laatstgenoemde lidstaat.

62 Om de doeltreffende werking van het Dublin-systeem en de verwezenlijking van de doelstellingen ervan te waarborgen, dient derhalve te worden geoordeeld dat wanneer de overdracht van de betrokken persoon niet kan worden uitgevoerd omdat hij de hem toegekende woonplaats heeft verlaten zonder de bevoegde nationale autoriteiten van zijn afwezigheid op de hoogte te brengen, die autoriteiten het recht hebben ervan uit te gaan dat die persoon de bedoeling had om zich te onttrekken aan deze autoriteiten om zijn overdracht te voorkomen, op voorwaarde evenwel dat deze persoon naar behoren werd ingelicht over de verplichtingen die dienaangaande op hem rusten.

(..)

65 Aangezien bovendien niet kan worden uitgesloten dat de verzoeker geldige redenen had om de bevoegde autoriteiten niet op de hoogte te brengen van zijn afwezigheid, dient hij de mogelijkheid te behouden om aan te tonen dat hij niet de bedoeling had zich aan die autoriteiten te onttrekken.

(...)

70. Artikel 29, lid 2, tweede zin, van de Dublin III-verordening dient aldus te worden uitgelegd dat een verzoeker „onderduikt” in de zin van die bepaling wanneer deze persoon doelbewust ervoor zorgt dat hij buiten het bereik blijft van de nationale autoriteiten die verantwoordelijk zijn voor de uitvoering van de overdracht, teneinde deze overdracht te voorkomen. Aangenomen mag worden dat zulks het geval is wanneer die overdracht niet kan worden uitgevoerd omdat de verzoeker de hem toegekende woonplaats heeft verlaten zonder de bevoegde nationale autoriteiten van zijn afwezigheid op de hoogte te brengen, op voorwaarde dat hij werd geïnformeerd over zijn desbetreffende verplichtingen, hetgeen de verwijzende rechter dient na te gaan. De betrokken verzoeker behoudt de mogelijkheid om aan te tonen dat er geldige redenen waren om de autoriteiten niet in te lichten over zijn afwezigheid en dat hij niet de bedoeling had om zich te onttrekken aan die autoriteiten.”

3.2.4. In de bestreden akte wordt als volgt gemotiveerd:

“Overwegende dat op 29.03.2023 werd beslist de overdrachtstermijn te verlengen op basis van artikel 29.2 van de Dublin Verordening omdat:

Zweden stemde op 30.09.2022 in met de terugname van de betrokkene. De betrokkene was op 17.10.2022 het voorwerp van een beslissing van weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). De betrokkene kreeg op 18.10.2022 in persoon kennis van deze beslissing.

De betrokkene werd uitgenodigd voor een eerste opvolgingsgesprek met een ICAM-coach op 25.10.2022 te Brussel, maar hij bood zich niet aan.

De betrokkene diende op 29.11.2022 een verzoek tot vernietiging van de beslissing van weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater) d.d. 17.10.2022 in. In het verzoekschrift wordt gemeld dat de betrokkene geen vaste woonplaats of verblijfplaats heeft en wat de beroepsprocedure betreft woonplaats kiest te "2018 Antwerpen, Lange Lozanastraat 24" te weten het adres van het kabinet van zijn advocaat.

De betrokkene werd op 03.01.2023 toegewezen aan het OC St-Truiden, maar hij daagde nooit op in het desbetreffende opvangcentrum. Een medewerker van Fedasil bevestigde op 29.03.2023 dat de betrokkene zich nooit in het opvangcentrum heeft aangemeld en dat hij er ook nooit heeft verbleven.

De betrokkene maakte geen nieuwe verblijfplaats meer bekend en nam geen contact op met onze diensten. Hieruit dient te worden besloten dat de betrokkene als ondergedoken dient te worden beschouwd.

Onze diensten zijn niet gehouden tot het leveren van het bewijs van de beweegredenen van de betrokkene en vinden hieromtrent steun in de uitspraak van het Hof van Justitie in de zaak C163/17 ("Abubacarr Jawo tegen Bundesrepublik Deutschland") van 19.03.2019 en meer bepaald in overweging 61 : "Gelet op de aanzienlijke moeilijkheden die de bevoegde autoriteiten kunnen ondervinden om het bewijs te leveren van de bedoelingen van de betrokken persoon, zou het vereiste dat zij een dergelijk bewijs moeten leveren de personen die om internationale bescherming verzoeken die niet wensen te worden overgedragen aan de lidstaat die volgens de Dublin III-verordening verantwoordelijk is voor de behandeling van hun verzoek, in staat stellen om zich aan de autoriteiten van de verzoekende lidstaat te onttrekken totdat de termijn van zes maanden is verstreken, waardoor de verantwoordelijkheid voor die behandeling op grond van artikel 29, lid 2, eerste zin, van die verordening overgaat op laatstgenoemde lidstaat".

Gelet op het voorgaande dient de verantwoordelijke lidstaat conform artikel 29(2) van de Dublin III Verordening in kennis te worden gesteld dat de overdracht van de betrokkene dient te worden uitgesteld vanwege het verdwijnen van de betrokkene en te worden gevraagd de overdrachtstermijn te verlengen tot 18 maanden."

3.2.5. De verzoeker betoogt dat niet blijkt dat de verweerder hem, desgevallend via zijn raadsman, een uitnodiging heeft gezonden om zich aan te bieden bij de verweerder. De verzoeker hekelt dat wel contact werd opgenomen met het opvangcentrum te Sint-Truiden in verband met zijn verblijfplaats, maar niet met zijn raadsman. De verzoeker benadrukt dat de verweerder in de bestreden beslissing zelf aangeeft dat de verzoeker woonplaats heeft gekozen op het adres van het kabinet van zijn advocaat te Antwerpen. De verzoeker benadrukt dat hij niet de intentie had om zich te onttrekken aan de verweerder en hij geeft aan de verweerder wel degelijk de mogelijkheid had om hem te contacteren zodat niet kan worden gesteld dat de verzoeker zou zijn verdwenen.

De verzoeker gaat er evenwel aan voorbij dat in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd: "De betrokkene werd uitgenodigd voor een eerste opvolgingsgesprek met een ICAM-coach op 25.10.2022 te Brussel, maar hij bood zich niet aan." De verzoeker betwist niet dat hij geen gevolg gaf aan deze uitnodiging voor een eerste opvolgingsgesprek met een ICAM-coach op 25 oktober 2022. De verzoeker betwist ook niet en het strookt met de stukken van het administratief dossier dat hij "op 03.01.2023 (werd) toegewezen aan het OC St-Truiden, maar (...) nooit op(daagde) in het desbetreffende opvangcentrum."

In de mate dat de verzoeker voorhoudt dat de verweerder zijn raadsman diende te contacteren om verder te informeren naar zijn woonplaats, wordt erop gewezen dat het de verzoeker, conform artikel 51/2, vierde lid, van de Vreemdelingenwet, toekwam om woonplaatskeuze te bepalen in België en om elke wijziging van zijn woonplaatskeuze per aangetekend schrijven over te maken aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, alsook aan de bevoegde minister c.q. staatssecretaris. De loutere woonplaatskeuze in het kader van een beroep bij de Raad volstaat dan ook niet. Dit klemmt des te meer nu voor de verzoeker blijkens de stukken van het administratief dossier, enkele weken nadat hij op 29 november 2022 een beroep indiende tegen de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het

grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}), op 3 januari 2023 een plaats werd voorzien in het opvangcentrum te Sint-Truiden, en hij er nooit opdaagde, zonder verder nog enig gekend verblijfsadres aan (de diensten van) de verweerder mee te delen.

De verzoeker bevestigt met zijn betoog slechts de volgende motieven uit de bestreden akte: *“De betrokkene diende op 29.11.2022 een verzoek tot vernietiging van de beslissing van weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}) d.d. 17.10.2022 in. In het verzoekschrift wordt gemeld dat de betrokkene geen vaste woonplaats of verblijfplaats heeft en wat de beroepsprocedure betreft woonplaats kiest te “2018 Antwerpen, Lange Lozanastraat 24” te weten het adres van het kabinet van zijn advocaat.”*

Het gegeven dat de verweerder aangeeft dat de verzoeker in het kader van zijn verzoekschrift tot nietigverklaring van de bijlage 26^{quater} van 17 oktober 2022 vermeldde dat hij geen vaste woonplaats of verblijfplaats heeft en hij, voor wat de beroepsprocedure betreft, woonplaats kiest op het kabinet van zijn advocaat, betekent nog niet dat de verweerder verkeerdelijk of op onredelijke wijze heeft vastgesteld dat de verzoeker als ondergedoken dient te worden beschouwd. Uit niets blijkt dat de verzoeker daadwerkelijk op het kantooradres van zijn raadsman zou verblijven en in tegendeel werd in datzelfde verzoekschrift gemeld dat de verzoeker geen vaste woon- of verblijfplaats heeft. Bovendien verliest de verzoeker uit het oog dat hij geruime tijd na het instellen van het voormelde beroep niet opdaagde in het opvangcentrum dat voor hem voorzien was en dat hij ook nadien geen effectief verblijfsadres aan de diensten van de verweerder heeft meegedeeld.

Nu het blijkt en het niet wordt betwist dat de verzoeker niet opdaagde voor het gesprek met zijn ICAM-coach op 25 oktober 2022, hij in het kader van zijn beroep tegen de bijlage 26^{quater} uitdrukkelijk aangaf geen vaste woon- of verblijfplaats te hebben, hij nooit opdaagde in het opvangcentrum te Sint-Truiden waaraan hij op 3 januari 2023 werd toegewezen, hij naderhand geen nieuwe verblijfplaats meer bekend maakte en hij geen contact meer opnam met de diensten van de verweerder, kan niet worden besloten dat de verweerder op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze heeft vastgesteld dat de verzoeker als ondergedoken dient te worden beschouwd.

<https://www.agii.be/nieuws/wettelijk-kader-en-rechtspraak-over-gebrek-aan-opvang-van-asielzoekers-met-oneigenlijke-code-no-show>3.2.6. Gelet op al het voorgaande maakt de verzoeker niet aannemelijk dat de staatssecretaris op ondeugdelijk gemotiveerde wijze, op grond van een onzorgvuldig onderzoek of op onredelijke wijze heeft besloten dat de verzoeker buiten het bereik van de bevoegde diensten poogt te blijven en als ondergedoken dient te worden beschouwd zodat de termijn voor de Dublinoverdracht met toepassing van artikel 29, lid 2, van de Dublin III-verordening wordt verlengd tot 18 maanden.

Een schending van de zorgvuldigheidsplicht, van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel of van artikel 29 van de Dublin III-verordening, is niet aangetoond.

3.2.7. De verzoeker verwijst tot slot nog naar het arrest Shiri van het Hof van Justitie van 25 oktober 2017 en benadrukt dat indien de overdrachtstermijn van zes maanden is verstreken zonder dat de overdracht van de verzoekende lidstaat naar de verantwoordelijke lidstaat heeft plaatsgevonden, de verantwoordelijkheid van rechtswege overgaat naar de verzoekende lidstaat.

In deze zaak werd door middel van het thans bestreden besluit de overdrachtstermijn van de Dublintransfer verlengd tot achttien maanden. Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de verzoeker er niet in geslaagd is om de motieven van dit besluit aan het wankelen te brengen. De overdrachtstermijn van achttien maanden is thans nog steeds lopende.

Waar de verzoeker nog verwijst naar het *dictum* van het voornoemd arrest Shiri van het Hof van Justitie van 25 oktober 2017 (*“Artikel 27, lid 1, van verordening nr. 604/2013, gelezen in het licht van overweging 19 van deze verordening, en artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie moeten in die zin worden uitgelegd dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt, moet kunnen beschikken over een doeltreffend en snel rechtsmiddel waarmee hij kan aanvoeren dat na de vaststelling van het overdrachtsbesluit de in artikel 29, leden 1 en 2, van die verordening gestelde termijn van zes maanden is verstreken. Het recht dat krachtens een nationale regeling zoals die aan de orde in het hoofdgeding toekomt aan een dergelijke persoon om in het kader van een beroep tegen het overdrachtsbesluit omstandigheden aan te voeren die dateren van na de vaststelling ervan, voldoet aan deze verplichting om te voorzien in een doeltreffend en snel rechtsmiddel.”*), lijkt zijn kritiek niet gericht tegen het thans bestreden besluit, doch wel tegen de beslissing van de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot de weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater})

van 17 oktober 2022. De schending van artikel 47 van het Handvest en van artikel 27 van de Dublin III-verordening wordt dan ook niet dienstig aangevoerd.

3.3. Het enig middel is, in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegronnd middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van het bestreden besluit kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig november tweeduizend drieëntwintig door:

C. DE GROOTE,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
K. VERKIMPEN,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

K. VERKIMPEN	C. DE GROOTE
--------------	--------------